04/04/2019

Άγρυπνοι! Όπως ο στρατιώτης στη σκοπιά όταν υπηρετεί στα σύνορα

/ Επικαιρότητα

Η Αδελφότης Θεολόγων "Ο ΣΩΤΗΡ" δημοσιεύει ορθόδοξο θεολογικό κείμενο στις 4 Απριλίου 2019 υπό τον τίτλο "Άγρυπνοι!", όπου, όπως αναφέρεται χαρακτηριστικά, "Ὁ Κύριος δὲν ἀποκάλυψε τὴν ὥρα τῆς ἐλεύσεώς Του, ἀκριβῶς γιὰ νὰ μὴν ἐφησυχάζουμε, γιὰ νὰ εἴμαστε πάντοτε σὲ ἑτοιμότητα, γιὰ νὰ γρηγοροῦμε", και, άρα, "Πρέπει νὰ ἀγρυπνοῦμε, ὅπως ὁ στρατιώτης στὴ σκοπιά του, ὅταν μάλιστα ὑπηρετεῖ στὰ σύνορα".

Διαβάστε αναλυτικά το κείμενο:

"Μέσα στὴ νύχτα τοῦ κόσμου οἱ Χριστιανοὶ ἀγρυπνοῦν. Δὲν τοὺς

καταβάλλει ὁ κόπος τῆς μέρας. Δὲν τοὺς λυγίζει τὸ βάρος τῆς εὐθύνης. Δὲν βαραίνει τὰ βλέφαρά τους ἡ χαλάρωση, ἡ γενικὴ ἀδιαφορία, ὁ νυσταγμὸς τῶν πολλῶν. Ἀγρυπνοῦν. Σκέπτονται, σχεδιάζουν, ἐνεργοῦν. Ἕνας φόβος κρατεῖ ἄγρυπνη τὴν ψυχή τους. Συγχρόνως κάποια μεγάλη προσμονὴ μέσα τους κυριαρχεῖ. Ἡ ἀγωνία δὲν τοὺς ἀφήνει νὰ κλείσουν μάτι.

Ὁ βίος τοῦ πιστοῦ εἶναι «βίος ἐναγώνιος», λέει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος (PG 55, 78). Ζωὴ γεμάτη ἀγωνίες καὶ ἀγῶνες. Πόλεμος σ’ ὅλα τὰ μέτωπα. Διαρκὴς ἀντιπαράθεση μὲ τὸ κακὸ στὴν κάθε του μορφή. Συστηματικὴ προσπάθεια γιὰ τὴν ἐπιτέλεση τοῦ καθήκοντος τὴν κάθε στιγμή. Βίος δυναμικός.

Βασικὸ χαρακτηριστικό του εἶναι ἡ ἐγρήγορση, ἡ διαρκὴς ἀγρυπνία καὶ ἑτοιμότητα. Σὲ κάθε ὥρα τῆς νύχτας αὐτῆς τῆς ζωῆς οἱ πιστοὶ μένουν ὄρθιοι καὶ ἀκοῦν τὴν ἐγερτήρια φωνὴ τοῦ Κυρίου: «Ἔστωσαν ὑμῶν αἱ ὀσφύες περιεζωσμέναι καὶ οἱ λύχνοι καιόμενοι» (Λουκ. ιβ΄ [12] 35). Ἡ μέση σας ἂς εἶναι ζωσμένη καλὰ καὶ τὰ λυχνάρια σας ἂς εἶναι πάντοτε ἀναμμένα. Δηλαδή, νὰ εἶστε πάντοτε ἕτοιμοι καὶ ἄγρυπνοι, ὥστε μὲ ἐπιμέλεια καὶ προσοχὴ νὰ ἐκτελεῖτε σὲ κάθε περίσταση τὰ θεῖα παραγγέλματα. Νὰ εἶστε σὲ διαρκὴ ἑτοιμότητα, ὥστε ὅταν θὰ ἔλθει ὁ Κύριος, νὰ σᾶς βρεῖ ξάγρυπνους, νὰ σᾶς βρεῖ ὄρθιους στὴν ἔπαλξη τοῦ καθήκοντος καὶ νὰ σᾶς παραλάβει στὴ Βασιλεία Του. Δὲν γνωρίζετε πότε θὰ ἔλθει, «ὀψὲ ἢ μεσονυκτίου ἢ ἀλεκτοροφωνίας ἢ πρωΐ», τὸ βράδυ ἢ τά μεσάνυχτα ἢ ὅταν θὰ λαλοῦν οἱ πετεινοὶ ἢ τὸ πρωί (Μάρκ. ιγ΄ [13] 35).

Δὲν γνωρίζουμε πότε θὰ ἔλθει ὁ Κύριος, εἴτε κατὰ τὴν Δευτέρα Του Παρουσία εἴτε κατὰ τὴν ὥρα τοῦ θανάτου γιὰ τὸν καθένα μας. Θὰ ἔλθει κατὰ τὴ νεότητά μας; Θὰ ἔλθει ὅταν θὰ βρισκόμαστε στὴ μέση ἡλικία; Ἢ θὰ ἔλθει τότε ποὺ θὰ φθάσουμε στὴ γερον-τικὴ ἡλικία;

Ὁ Κύριος δὲν ἀποκάλυψε τὴν ὥρα τῆς ἐλεύσεώς Του, ἀκριβῶς γιὰ νὰ μὴν ἐφησυχάζουμε, γιὰ νὰ εἴμαστε πάντοτε σὲ ἑτοιμότητα, γιὰ νὰ γρηγοροῦμε. Αὐτὸ δὲν σημαίνει μόνο νὰ πιστεύουμε ὅτι θὰ ἔλθει, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ σκεπτόμαστε συχνὰ καὶ νὰ τὸ περιμένουμε καὶ νὰ τὸ ποθοῦμε. Νὰ ἔχουμε τὰ βλέμματά μας στραμμένα σταθερὰ πρὸς αὐτὴ τὴν προοπτική, σὰν νὰ πρόκειται ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ πραγματοποιηθεῖ. Νὰ προσπαθοῦμε νὰ βρισκόμαστε στὴν κατάσταση ἐκείνη, στὴν ὁποία θὰ θέλαμε νὰ μᾶς βρεῖ ὁ Κύριος ὅταν ἔλθει.

Ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας μᾶς καλεῖ νὰ εἴμαστε ἄγρυπνοι καὶ προετοιμασμένοι κάθε μέρα «πρὸς τὴν ἐντεῦθεν ἀποδημίαν καὶ τὸ τοῦ Δεσπότου νεῦμα περιμένειν ἑστῶσι τοῖς ὀφθαλμοῖς» (PG 72, 744). Κάθε μέρα νὰ εἴμαστε ἕτοιμοι γιὰ τὴν ἀναχώρησή μας ἀπὸ τὸν μάταιο κόσμο τῆς γῆς καὶ μὲ ὀρθάνοιχτα μάτια νὰ περιμένουμε τὸ νεῦμα τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, ποὺ θὰ μᾶς καλεῖ.

Πρέπει νὰ ἀγρυπνοῦμε, ὅπως ὁ στρατιώτης στὴ σκοπιά του, ὅταν μάλιστα ὑπηρετεῖ στὰ σύνορα, ὅταν ἀκόμη περισσότερο εἶναι καιρὸς πολέμου. Δὲν μπορεῖ νὰ ἀδιαφορεῖ καὶ νὰ ἐφησυχάζει. Ὁ κίνδυνος εἶναι δίπλα του, καὶ ἀλίμονο ἂν κοιμηθεῖ. Ὁ ἐχθρὸς καραδοκεῖ, εἶναι ὕπουλος, ἐπιθετικός, ἕτοιμος νὰ ἐκμεταλλευθεῖ τὴν παραμικρὴ ἀπροσεξία, τὴν ὀλιγωρία, τὸν νυσταγμό. Ὁ σκοπὸς πρέπει νὰ περιφέρει διαρκῶς τὸ βλέμμα του, νὰ παρατηρεῖ μὲ προσοχὴ τὴν περιοχὴ τοῦ ἐχθροῦ, νὰ διακρίνει τὴν παραμικρὴ ὕποπτη κίνηση.

Ἂν ἡ ζωὴ τοῦ στρατιώτη ἀπαιτεῖ διαρκὴ ἑτοιμότητα καὶ ἐγρήγορση, πολὺ περισσότερο αὐτὴ εἶναι ἀναγκαία ἐκεῖ ποὺ δὲν ἔχουμε νὰ παλέψουμε μὲ ἐχθροὺς ποὺ φέρουν «αἷμα καὶ σάρκα», ὅπως ἐμεῖς, ἀλλὰ δίνουμε μάχες «πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις», ὅπως γράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Ἐφ. ς΄ 12). Ὁ πόλεμός μας εἶναι μὲ τὰ διαβολικὰ τάγματα, μὲ τοὺς κοσμοκράτορες οἱ ὁποῖοι κυριαρχοῦν στὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων τῶν βυθισμένων στὸ σκοτάδι τῆς ἁμαρτίας ποὺ ἐπικρατεῖ στὸν αἰώνα αὐτό. Ἔχουμε νὰ παλέψουμε μὲ τὰ πνευματικὰ ὄντα, ποὺ εἶναι γεμάτα πονηρία καὶ κατοικοῦν στοὺς ὁρίζοντες ποὺ εἶναι πάνω ἀπὸ τὸν ἀέρα.

Ὁ ἀπόστολος Πέτρος παρουσιάζει μιὰ φοβερὴ εἰκόνα τοῦ προαιωνίου ἐχθροῦ μας, ποὺ φανερώνει πόσο μεγάλος εἶναι ὁ πόλεμος, ποὺ πρέπει καθημερινὰ νὰ διεξάγουμε. Ὁ διάβολος, γράφει, «ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπίῃ» (Α΄ Πέτρ. ε΄ 8). Παρομοιάζει τὸν διάβολο μὲ λιοντάρι ποὺ βρυχᾶται καὶ περιπατεῖ ἀνάμεσά μας μὲ μανία ζητώντας ποιὸν νὰ ἀποσπάσει ἀπὸ τὴν πίστη γιὰ νὰ τὸν καταπιεῖ.

Ἔχουμε λοιπόν μεγάλο, δύσκολο καὶ κρισιμότατο ἀγώνα, ἀπὸ τὴν ἔκβαση τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται ἡ πορεία μας στὴν αἰωνιότητα.

Ἂς μὴν ἀφήνουμε συνεπῶς τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου νὰ μᾶς κοιμίζει. Ἂς μὴν ἐπιτρέπουμε στὸν διάβολο νὰ μᾶς ὑπνωτίζει. Μὲ ὀρθάνοιχτα τὰ μάτια τῆς ψυχῆς, μὲ ἄγρυπνο τὸ πνεῦμα, μὲ τὶς πνευματικὲς αἰσθήσεις σὲ ἐπιφυλακή, νὰ προσ-παθοῦμε νὰ διακρίνουμε «τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν», νὰ ἀξιολογοῦμε σωστὰ τὰ γεγονότα, νὰ συλλαμβάνουμε τὰ μηνύματα τοῦ Οὐρανοῦ. Καὶ νὰ πολεμοῦμε. Νὰ μένουμε ἄγρυπνοι στὸ κάστρο τῆς ψυχῆς γιὰ νὰ σωθοῦμε”.